

Знайшла свій перший пост з того самого дня. Цитую.

"Вам не вистачить духу нас подолати. За нами правда, віра, Бог, світ. Ви так дивуетесь нашому спротиву! Далі більше! І ніч вистоїмо. І ранок. Ми вдома. Під обстрілами. Я не втікати! Руками розірву, скільки стане сил! До ранку!"

А далі було нове життя. В якому змінилось все, окрім цього зрозумілого і такого конкретного відчуття. Вистоїмо. Почали жити в іншому вимірі. Планувати життя – минула розкіш днів. І світ поділився на «нормальний» і наш, в якому життя коригується додатково «Тривога». Де щоночі відчуття, що засинаєш востаннє. Але мені здається, що цей наш світ – мій ідеальний і рідний. Де я Є. Не моя тінь. Де я навчилася керувати часом і переміщатись у ньому. І всі ми час-від-часу прокидаємось 24 лютого. Впевнена, що так вміємо лише ми.

Осінь та зима запам'ятались відсутністю світла і тепла. Тепер я панічно боюсь темряви. Коли сутеніє, мені фізично не вистачає повітря. Та ми побачили найпотужніше світло. В наших серцях, не в оселях. І вимкнути його просто неможливо. Коли перша свідомо фраза твого сина: «світло пропало»... і це моя перемога, бо воно українською.

Боляче. «Навіть землі боляче, коли вони йдуть.» І «якщо треба пояснювати, значить не треба пояснювати», бо ми воюємо за волю, а вони за рабство. Бо у них немає майбутнього, все воно у минулому. Хотіли вкрасти наше? А подарували – єдність, порив, хвилю і таку велику, нескінченну і незбагненну віру в Україну! Віру у найсміливіших воїнів, у найвідданіших волонтерів, у народ. Єдиний, як ніколи. Це наша тектоніка. Наші зрушення історичних плит, нашого самоусвідомлення і віри.